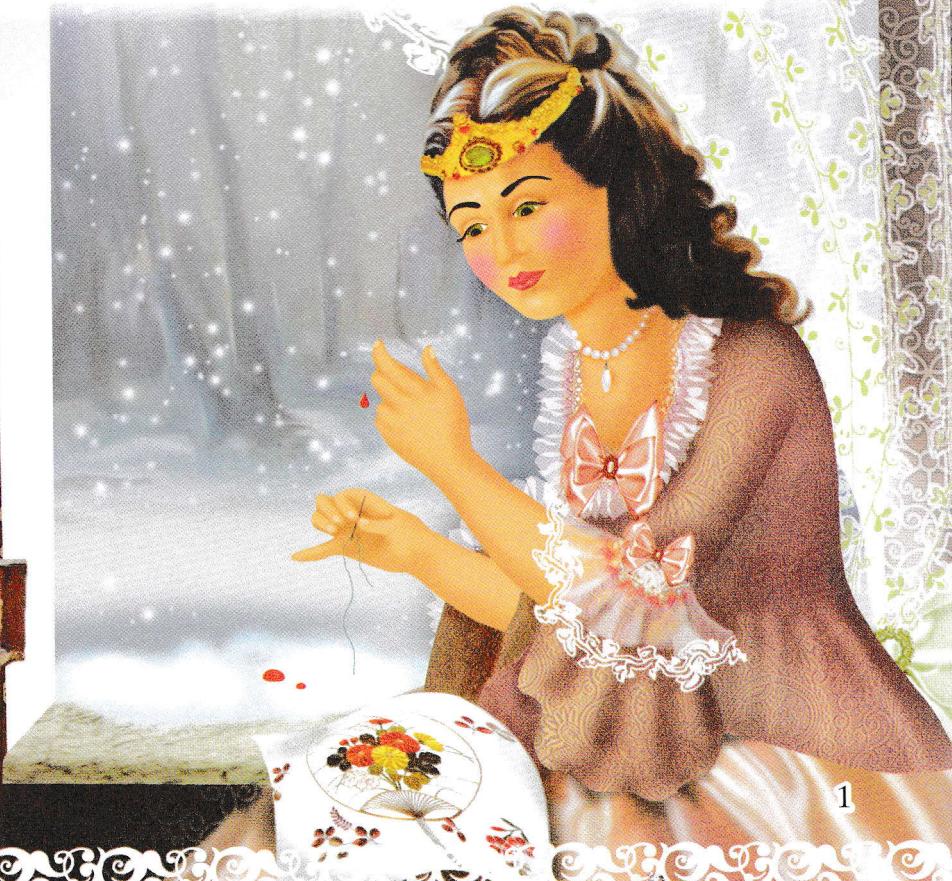

ALBĂ CA ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

A fost odată o regină care broda lângă fereastra și privea cum afară ninge cu fulgi mari și pufoși. Cum privea ea fulgii de afară, se întepăcu acul la un deget și boabe mari de sânge au căzut pe zăpadă.

„Cât de mult îmi doresc să am o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sâangele și cu părul negru ca abanosul...” se gândi ea.

La scurtă vreme, visul reginei s-a împlinit. Ea a născut o fetiță, care avea chipul exact cum și-l dorise dânsa.

A numit-o Albă ca Zăpada, în amintirea zilei în care făcuse rugămîntea. Însă, din nefericire, nu mult după nașterea copilei, regina muri.

Nu trecu anul și regele își luă o altă soție. Noua regină era frumoasă, dar nespus de mândră. Ea avea o oglindă, pe care o întreba în fiecare zi:

– Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

De fiecare dată, regina primea același răspuns:

– O! Regină ești frumoasă,

Din regat – cea mai aleasă!

Și regina zâmbea mulțumită!

Timpul trecea, Albă ca Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă și mai frumoasă. Într-o zi, regina și-a întrebat, ca de obicei, oglinda:

– Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

– Frumoasă ești nespus de mult,

Ai față luminoasă,

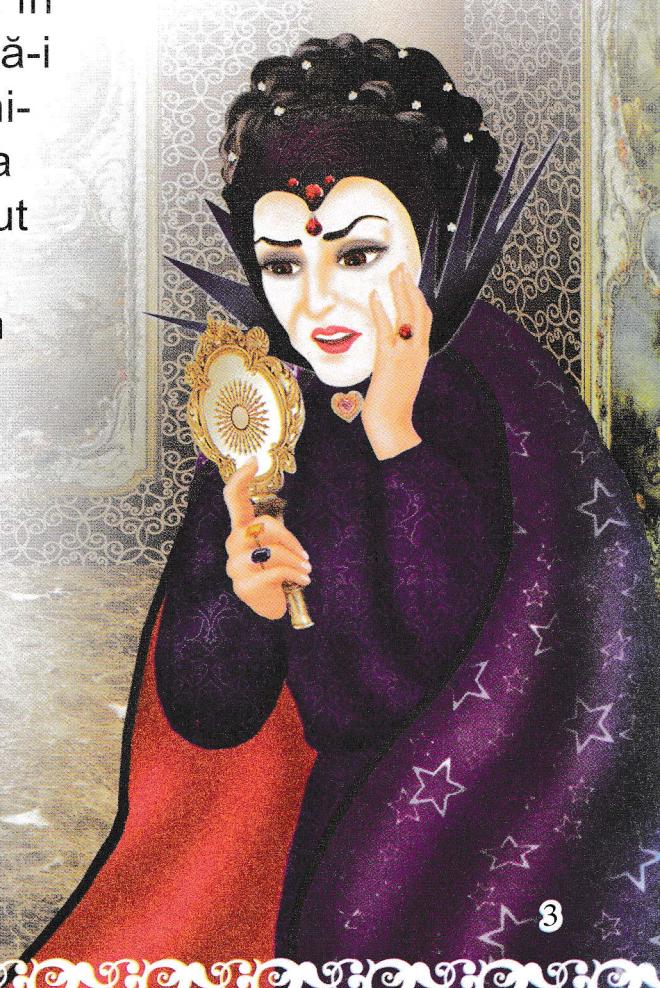
Dar Albă ca Zăpada te-a întrecut,

Ea este mai frumoasă! i-a răspuns oglinda.

Auzind una ca asta, groaznic s-a mâniat regina! Ea a poruncit unui vânător de la curte să o ducă pe Albă ca Zăpada în pădure, să o răpună și să-i aducă, drept mărturie, inima copilei. Vânătorul s-a supus, însă, când a văzut lacrimile fetei, i s-a făcut milă de ea și nu a fost în stare să o ucidă.

– Fugi, prințesă, și ascunde-te acolo pe unde nu calcă picior de om! Și să nu te întorci niciodată la palat! i-a spus el fetei.

Apoi, a vânat un pui de mistreț, i-a scos inima și i-a dus-o reginei.

Rămasă singură în pădure, Albă ca Zăpada a fugit speriată printre copaci, până a dat de o căsuță mică. A bătut la ușă, dar nu i-a răspuns nimeni și ea a intrat să se odihnească. În casă se afla o măsuță cu șapte scaunele. Pe măsuță, pe lângă șapte farfurii, erau șapte lingurițe și șapte pahare. Fiind flămândă și însetată, Albă ca Zăpada a gustat câte puțin din fiecare farfurie și a sorbit câte un pic din fiecare pahar.

Apoi, fata s-a simțit frântă de oboseală și a intrat în dormitor. Aici erau șapte paturi însirate de-a lungul peretelui. Albă ca Zăpada le-a adunat pe toate, s-a culcat pe ele și a adormit imediat.

Pe înserate s-au întors stăpânii casei. Erau șapte pitici care zi de zi scoteau aur și argint din minele muntelui din apropiere. Ei au intrat în casă, au aprins șapte lumânări și, cum se făcu lumină, au văzut că cineva străin dormea liniștit în paturile lor. Uimiți, s-au adunat cu toții în jurul fetei.

– Vai, ce frumoasă e! au spus ei într-un glas.

Piticii nu s-au îndurat să o trezească pe Albă ca Zăpada și au lăsat-o să doarmă mai departe.

Când Albă ca Zăpada s-a trezit, a văzut şapte perechi de ochi ce-o priveau curioşi. Atunci ea le-a povestit piticilor cum a ajuns la căsuţa lor.

– Dacă doreşti, poţi să rămâi să locuieşti aici. Noi o să avem grijă să nu-ţi lipsească nimic! i-au zis piticii.

– Primesc cu dragă inimă! le-a răspuns fata.

Ziua piticii erau plecaţi la muncă, iar Albă ca Zăpada rămânea singură şi trebăluia prin casă.

În acest timp regina, încrezătoare că ea este cea mai frumoasă din tot regatul, şi-a întrebat oglinda:

– Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Şi oglinda i-a răspuns:

– Eşti frumoasă da, nespus,

Dar colo-n pădurea deasă,

În căsuţa de sub munţi,

La piticii cei cărunţi,

Este Albă ca Zăpada,

Decât tine, mai frumoasă!

Regina şi-a dat seama că a fost înselată de vânător. Începu ea să se frământe şi să chibzuiască cum să o piardă pe fată cu zile. Fiind şi vrăjitoare, ea s-a închis într-o cameră din subsolul palatului, de unde, peste o vreme, a ieşit cu un măr verde pe-o parte şi roşu pe alta. Mărul arăta rumen, numai că partea roşie era otrăvită, iar cea